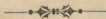

~~T. 3850.~~

ET 321

Duplum

F a u s t.

Üksikud kujutused R. Schumanni muusikaga.

W. Goethe järele

eestistanud

Willem Waßer.

Jurjewis.

Trükitud R. Sööt'i trükikojas.

1897.

Дозволено Цензурою.
Юрьевъ, 2 Апрѣля 1897 года.

A-1429

409

Seletuseks.

Fausti peetakse kõige tähtsamaks Goethe tööks. Tal on üleilmne tähendus ja seega alanemata väärtus.

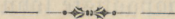
Fausti sündmustik on osalt muinasjutulise põhja pääle rajatud. Päätegelane Faust kujutab inimest, kes ahne waimuga kõige teaduste järele jänuneb, neid ka kätte saab, aga oma hingele kudagi lõpulist rahustust ei wõi muretseda. Kuidas üks inimene tõhst õnne wõib maitsta, see jääb talle saladuslikeks mõistatuslikeks. Wiimaks ilmub wana saatani ise Mephistopheli näol Faustile ja lubab talle tõesti lõbu muretseda, millest õnnetundmus wõib wälja kaswada. Faust ei usu seda. Nad teewad eneste keskel lepingu, mille tõttu Faust saatani omaks langeb, kui ta peaks elu ilusaks kiitma. Mephistopheles tutvustab siis Fausti kõiksuguste maapääliste lõbudega, wõrgutab teda Gretcheniga, kes armu joowastu-

ses langeb, sureb ja wiimaks kui õrnalt armastaja päästetud saab, laiseb Fausti kõrgeks riigimeheks tõusta, — aga kõik on asjata. Fausti hing ei leia kujakiltki rahustust, ta tunneb lõbu ainult pääliskaudselt.

Faust lahkeb riigi teenistusest ja jääb mure läbi seotud ja pimestatud. Tema elaw waim maalib ette, kuidas ta suured rabad õitsewaks wiljamaaks imber muudab ja sinna waba rahwa, wabalt ja õnnelikult elama ajutab. See elaw ettekujutus rahwa õnneliku käekäigu üle waimustab Fausti nii üliwäga, et ta ise nende õnnest osa wõtab, ühtlasi oma tööga rahul on ja joomastawalt kardetawa sõna: „oh ilus aeg, sa wiibi weel“ wälja ütleb ja sureb.

Sellekipärast ei lange ta mitte saadani saagiks, waid saab Gretcheni eestpalwel kui armastaja päästetud. Lõpu osad kujutawadki nimelt seda pääsemise lugu.

29. 29.

Estimene jagu.

N° 1. Aias.

F a u s t.

Sa tundsid mind weel hellam ingel ära,
Kui olin tulnud süia aiasse?

G r e t c h e n. Kas te ei näind, kuis sil-
mad löin ma maha?

F a u s t. Ehk lubad andeks anda wallatust,
Mis awalda sinu wastu,
Kui seekord Doome kirikust
Sa tahtsid wagalt wälja astu.

G r e t c h e n.

Ma olin ehmatand, et juhtus nii,
Ei wöind ju keegi minust halba öölda.
Ah, mötl'in ma, ehk on ta ometi
Mu ülespidamises mingit leidnud,
Mis paha arwamiseks asja annud
Ja mind nii halwa olekusse pannud?
Ei tea ma, mis minu süda tundis,
Et teile kõike andeks andma fundis?

F a u s t. Mu armsam!

Gr. Ma pahandasin enda üle weel,
Et teie pääle kurjaks ei saand meel.

F a u s t. Mu kallim!

G r e t c h e n. Oh küll teid!

(Ta mõtab ühe kejalille ja hakkab öielehti
üksikult ära noppima.)

F a u s t. Miks see? Kas lillekimp?

G r e t c h e n. Niisama mäng.

F a u s t. Mis?

G r e t c h e n. Te saaks ehk naerma weel.

F a u s t. Mis josin see?

G r e t c h e n (poole häälega). . . . .

Ta ihtab — wihtab mind . . . . .

G r e t c h e n. Ta ihtab, wihtab mind,
ta ihtab, wihtab mind! (Wiimast öie-
lehte tõnmates, südameliku rõõmuga.)

Ta ihtab mind!

F a u s t. . . . .

Jah, mu laps! las' lilemängul siis
Sul kinnitada, et nii ihtab sind,
Et ainult sulle tufjub tema rind!

G r e t c h e n. Ma wärißen!

F a u s t. Oh ära kardada!
Eks palaw pilk ja käepigistus
Sul ütle kõik, mis ei wõi võlda keel.
Meid piirab armastuse pühafus,
üks helem leek, mis pole kustund weel,
Sest igawene on ta kestawus.

Mephistopheles. Wist aeg on juba
minna?

Marta (tuleb). Jah tõesti hilja on.

Faust. Kas tohiks teid ehk saata?

Gretchen. Mu ema mõiks ehk wast
. . . . hääd ööd!

Faust. Siis lahkun ma. Hääd teed!

Marta. Hääd ööd, hääd jälleenagemist!

No 2. Gretchen Jumala-ema pildi ees.

Gretchen. Oh, waata,
Sa walutundja,
Mu poole alandlikult nüüd!
Sind mure rõhub,
Sind valu lõhub,
Et süüta pojalt kanda süüd.

Kes usub,

Kuis rusub

Ja uuristab valu hüd' liha nüüd mul!

Mis mu waene süda nõuab,

Kartlik hing mul püüda jõuab,

See on selge üksi sul!

Mu rinda mure matab,

Mu hinge valu katab,

Kui raske on mul süda sees!

Kui teistest eemal ruttan,

Siis härdalt, härdalt nutan,
Ma sulan pisarate wees!

Mu akna all õitsewad lilled,
Ma walasin filma weel,
Kui punusin sulle pärja
Ja siia tõin hommiku eel.

Oh siis küll tõusis päike,
End ehtis mulla pind,
Mul kustus õnne läike,
Sõwarjud katsid mind!

Oh, päästa häbist, surmast mind,
Oh waata,
Sa walutundja,
Mul lõhkemas on juba rind!

№ 3. Kiritus.

Kirikuteenistus, orelimäng ja laul. Gretchen
rahwa hulgas, kuriwaim Gretcheni taga.

Kuriwaim.

Sul, Gretchen, ükskord oli teine meel,
Kui siia püha paika
Sa tulid puhtalt wagalt weel.
Siis hoolsalt raamatust
Neid palweid laulsid
Pool pühal tundel,
Pool lapsemängul.
Gretchen!
Miks muutund sõid?

Gretchen.

Oh, häda, kui neist mõttest lahti saaks,
Mis mu rahu on riisund ja nüüd walu
teeb.

Aurimaim.

Kui hirmus mõte sinu rinnas keeb!
Palud sa ehk ema hinge eest,
Kes sinu läbi raskest piinas
On surma läind?

Gretchen. Jätaks rahule need mõtted
mind?

Aurimaim.

Ja kelle weri sinu lähel on?
Ja mis on sinu rinnas
Paisumas kurjal wäel,
Ei taha sulle rahu anda
Enam kusgil pool?

Gretchen. Hirm sööb mind!

Aurimaim. Surm lööb sind!

Koor. Dies irae, dies illa *)

Solvat saeculum in favilla.

Aurimaim.

Wiimse päewa pasun hüüab,
Maapind heljub,

---

*) Hirmsal wiimisel kohtupäewal
Kõik saab tuhaks, tolmuks tehtud.

Mulla põrmust
Surnud tõuswad.
Saad ka sina
Tule leeki
Hirmsal ajal
Hauast toodud.

G r e t c h e n. Saaks ära siit!
Meil on, kui tahaks koori hää!
Mu hinge sulguda
Ja minu südant läbi pista.

K o o r.
Judex ergo cum sedebit*),
Quidquid lated, adparebit,
Nil inultum remanebit.

G r e t c h e n. Mul sulgub rind! ..
Ja müürid wahtwad
Nii kurjalt mind,
Kui tahaks maha
Mad murduda! Ohku!

K u r i w a i m. Sa wilets! Pat ja häbi
Jal ei jää warju!
Ohku, walgust?
Oh sa wilets loom!

---

*) Kohtumõistjal kõik on teada,
Selad kui ka õiged teod —
Misgi ei wõi warjul' jääda!

Roor.

Quid sum miser tunc dicturus*)

Quem patronum rogaturus?

Cum vix justus sit securus.

Kurivaim.

Sest pühad pöörwad

Zu ära sinu poolt,

Za puhtad sulle käsa

Enam ei paku!

Häda sulle!

Roor. Quid sum miser tunc dicturus?

Gretchen. Naabrinna, ma nõrken.

(Za langeb minestusse.)

Teine jagu.

№ 4. Reiköö.

Neli halli naist astuvad ette.

Esimene. Mu nimi on puudus.

Teine. Mu nimi on wõlg.

Kolmas. Mind hiiütaks mure.

Neljas. Mu nimi on nälg.

---

*) Mis siis ütlen mina waene,
Keda pean abiks hüüdma,
Kui ju õiged wärisewad.

Kolmekesi.

Ei pääse siin sisse.

Meil kinni on tee.

Siin elab üks rikkas,

Ei tunne meid see.

Puudus. Siin kaob mu väärtus.

Wõlg.

Ma nõrk olen siin.

Nälg. Ja hellitud mehele oleks ma piin.

Mure.

Mu õed, siin tõesti kinni on maa,

Kuid mure saab sisse ju wõtme alt ka.

(Mure kaob ära).

Puudus.

Mu õed, siin katkeb me nõiduse niit.

Wõlg. Su kõrwal ma tahan siis minna
nüüd siit.

Nälg. Te' kannul saab käima täis
wiletjust nälg.

Kolmekesi.

Sääl sõuawad pilwed ja kustuwad
tähed,

Kuid taga poolt, taga poolt, eemalt,
näe eemalt,

Näe, tuleb, näe, tuleb, sääl tuleb wend
furm.

Faust (palees).

Meid neli tuli, kolm nüüd läeb,

Kuid kõne mulle mõista raske näeb.

Eks ole, kus ju ilmub nälg,
Sääl warsti nähtub surma jälg.
Nii saladuslik paistis nende käik,
Ma mõtlen, tühi põrm on ilma läik.
Wõiks mina tulewiku käiki kõita,
Siis saatus oleks kerge asi wõita.
Siis tardund ilma ime asju tooks,
Siis mehe wäärtust hoopis ümber looks.
Kuid pole tarwis tühjust sajatada,
Si maksja ilmal wannet pajatada,
Sest terve ilm on aju udu täis,
Kas päike tõuseb, seda ükskord näis.
Sest ebauu põlastawam pael
Meid nõõrib nii, et nõrkeb noorte kael;
Et peame üksi käima ilma pääl;
Üks kraatus küll, kuid keegi pole jääl.
(Schmatades.)

On keegi jääl?

Mure. Jah, wastama peab keel!

Faust. Kes?

Mure.

Olen kord ju siin, mis nõuad weel?

Faust. Sa kasi siit!

Mure. Mul käes on paras pain.

Faust.

(Saab esii pahaseks, pärast jääb rahulikuks.)

Sa parem teed, kui oled üsna wain.

M u r e.

Rikkaid, waeseid, fangeid, nõrku

Mässin oma wõimu wõrku

Sala nägemata käel —

Pole lõppu minu wäel.

Olgu maal ehk olgu merel,

Tuska teen ka julgel werel,

Kõiki saadan, siisgi mind

Põlgab inimeste rind.

Kas muret ja ei tunne siis?

F a u s t.

Mind saatus tormidesse wiis,

Kus iha tujul tahtsin wõita,

Kuid mis ei meeldind, lastsin sõita,

Mis kartis, minna seda teist.

Ma ihaldustest janunewalt jõin

Ja mõnda tormi tardund ilma tõin,

Seft algul oli tormiline saatus,

Kuid nüüd mind juhib mõistlik ette-
waatus.

M u r e.

Keda enda alla wõidan,

Selle waimu kütke kõidan;

Seda warjab sala udu,

Nagu nõidusline kudu;

See on kindlalt igawene

Pimeduse inimene.

Terwe ilm ei too tal kasu,

Rahutus ei anna asu;
Snnegi ta tunneb tuimalt,
Keset küllust nälgib uimalt,
Röömutundmust, walu waewa
Heidab hõnse päewa laewa.
Tööfid jääb tal mitu sada
Tulewiku lõpetada.

F a u s t.

Te tumed waimud warju riigi wallast,
Wist tahate meid alla rufuda
Ja maha sõtku elumere kallast,
Et häda wood mõiks wabalt woolata.
Kes altmaailma mõrkudesse langeb,
Sel raske olla leida pääste teed —
Su mõim, oh mure, waritsedes kangeb,
Kuid mulle nõrgad on su nõidus keed!

M u r e.

Sa mõista siis, mis kuulutab mu hääl:
Ka sinu üle on mu wägew mõimus;
Muud elu aeg on pimed ilma pääl,
Ka sina oled lõpeks nende õimus.

(Mure puhub Fausti pääle).

F a u s t (pimedaks jäädes.)

Dõ pimeduse waip mind mustalt
matab,
Kuid seespool paistab mul üks wal-
gus weel;

Mu waewa, püüde puud kord wili
katab,
Sest kindel meel mind kaitseb eluteel.
Nüüd üles, mehed! Tubli töö on ees!
Nüüd näidake, mis wõib üks julge
mees!

Eaſ' labidal ja kühwlil ümber luua
Ning warju wiidud walge ette tuua.
Kui wirgalt haritud saab mulla pind,
Siis tasuks tuleb kõrge waewa-hind.
Kuid tähtſat tööd wõib täielt lõpetada
üks waim, kel töökaid käſa mitu sada.

No 5. Fausti surm.

Balee suur eesõue. Tõrwa londiid.

Mephistopheles (ülewaatajana eesotſas).
Te tulge nüüd! Te tulge nüüd!
Kõik ſalalikud wõimud.
Te rutake, te rutake
Kõik warju riigi õimud!

N ä k i n e i t ſ i d.

Me truult teenisime ſind
Ja wõtſime kõik kanda;
Pai maa on paras tasuhind,
Mis meile wõikſid anda.
Meil mõõdiked ja tikudgi

On walmis pandud ammu.
Kuid miks meid siia kutsuti?
On tarwis nõidus-rammu?

M e p h i s t o p h e l e s .

Kunstmöödud jätke jeda teist,
Nii tehke nagu jätkub jõudu.
Üks möödiks lameb maha neist,
Kel keha pikusest ei ole põudu.
Siis walmistage kamber awar lai,
Mis isadelgi mulda tehtud sai,
Sest sinna asub keegi lossi seest,
Et elusaatus narrida wõiks meest.

N ä k i n e i t s i d (noffiwade näoliigutustega kaebades).

Kui elunoorus helkis weel,
Siis hiilgas õnn mu filmas,
Siis tõstis rõõmu tundis meel
Siin lõburikkas ilmas.

Nüüd kuri wanadus on mind
Ju wangistand salamahiti,
Ring audu täis on mulla pind,
Kõik ootawalt seisawad lahti.

J a u s t (paleest tulles ja sambaid mööda kobades).

Kuis waimustab mind labidate töö,
Mis wirgail kätel wilja kannab,
Et maapind rikkust wälja annab.
Piir weele pandaks üle öö
Ja kitsendataks möllu hood.

Mephistopheles (förmale).
Kõik, mis sa teed ehk mis sa lood,
On ainult meile wahest kasuks.
Neil wetejumal tigelt kätte tasuks,
Kes julgeks tema riiki puutada.
Sa igapidi tallad surma rada,
Ka loodus jõud sind tahtwad hukutada,
Ning nende otsus ei saa muutuma.

Faust. Mu tööde juht!

Mephistopheles. Ma siin!

Faust. Tee nagu wõid,
Et kasulikult liikuks töökas käsi,
Et keegi töötades ei raue, wäsi,
Neil ole tööle ergutaja nõid.
Sa lase tihti mulle teateid tuua,
Mis kõlbmatawast jõudsid ümber luua.

Mephistopheles (poole häälega).
Maa harimisest teateid nõuad ja —
Sääl sees saad ise warsti hingama.

Faust.
Mäe jalal pik ja laialdane soo
Kõik eluidud hoolsalt maha matab,
Kui kuiwaks teha saame haiswa woo,
Siis mitme kordne kasu waewa katab.
Ma põllupinnaks muudan umbse raba,
Aus asuneb üks rahwas töökas, waba,
Ja wiljarikkad põllud, rohked karjad,

Kus asujaile jäävad waewa-marjad,
Mis annetab säääl helde põllupind —
Sest rohket rõõmu tunneb rahwa rind.
Uus Eeden saab siis asunema säääl,
Ja kui ehk kuulduß maru möllu hääl,
Mis kalda tõkkeid tahab murda maha,
Siis ühel meelel sulgub rahwas paha.
Ma julgelt finnitada tahan seda,
Mis selgub sest, kuis saatus juhüß meid,
Et priius, elu sel wõib awaneda,
Kes ühte puhku peab wõitma neid!

Meil kalnuni on osaks elu waew,
Sest maru merel õõtjub saatus-laew.
Hääl meelel tööde fihinat ma näeks
Ring waba rahwaga ma waba maale
jäeks.

See kohta wainustuses hüüaks:
Oh ilus aeg, ja wiibi weel!
Mu elu-jälgi kaduwus kül püüaks
Siis ilmaaegu pühki' ajateel.
See etteaimdus õndsalt läitab mind,
Et jumalikul leegil põleb rind.

(Faust langeb taha poole, näkineitfid wõtawad
teda finni ja panewad teda maha).

M e p h i s t o p h e l e s.

Ei täida teda üksigi õnn, ei rõõm,
Tad awatlewad waheldawad kujud,
Et wiimne tühi paljas elu sõõm

Wõib ergutada weel ta iha tujud.
Kes nõnda kaua liikas ära mind,
Müüd elu=waewast kül'm on selle rind.
Kell seisab.

Roor.

Seisab. Käs on kesköö rahu tund!
Kõik lõpetud!

M e p h i s t o p h e e s.

Ta puhkab wiimast und!

Kolmas jagu.

№ 1. Roor.

Mägede kuuristikud, mets, kaljud, kõrbe.

Pühad kõrbemehed

mägede külgesid mööda, kuuristikfude wahel.

Roor ja wastukaja.

Mets mühab nõidus=wäel

Kaljude raudsel mäel,

Buid nagu sala wõim

Seob siin juurte lõim.

Laine käib laine ees,

Rahu on koopa sees.

Lõwid on sõbraks meil,

Tigedus kadund neil.

Lõppend kõik hädadoht,
Lõest siin on armu koht!

No 2. Tenor = solo.

Pater ecstaticus (üles ja alla lehvides).

Allati leekiv loit,
Armsuse kaunim koit;
Päe, mis valu keeb,
Tundmus, mis õndsaks teeb,
Kool, mis on kihwtit täis,
Mööd, millel meri näis;
Piik, mis nii pistwalt lööb,
Wälk, mis meid leegil sööb;
Udu, mis metsa wiib —
Tühjuse lennu tiib.
Hilga siis, õnnis film,
Jäädawam armu ilm!

No 3. Bassi solo.

Pater profundus (mäe jalal).

Just nagu kuuristikul kaljud,
Nii uhkelt tõstwad oma pääd,
Just nagu wete wood on waljud,
Kui murdwad kütkendawad jääd,
Just nagu tüwi oksil laotab,
Täis wõimsat rammu õhu sees,
Nii armastuse wägi kaotab
Ehk uueks loob kõik, mis on ees.

Mu ümber kuulduv tume mühin,
Kui heljuks mets ja kalju pind,
Mu kõrwa kostab kohe rühin,
Kui kalduks kuuristiku rind.
See waht, mis üles turtjub woodeft,
Wiib wärskust juuril rohu maal,
Nii wälk, mis helgib maru hoodeft,
Toob õhul wärskust jumbund a'al.
Kad armastuseft kõnelewad,
Mis jäädwalt elu wärskust keeb;
Mu hinge ihad põlenemad, —
See wõim ka tuima erguks teeb.
Sest ikka kitsad mõtte piirid
Nii mõjuwad, et kaswab waew,
Kui kustuwad weel lootus-fiired,
Siis tormil tüürita on laew!

Pater Seraphicus (mäe küljel).

Tamme ladmül helel helgil
Lehwib nagu udu loor! —

Hommikuse taewa telgil

Ilmub laulja laste koor.

Õndsate laste koor.

üttele, isa, kus me praegu

Oleme, kuis hüütaks meid?

Kes nii õndsad, ilmaaegu

Saaks küll otsitama neid!

Pater Seraphicus.

Ülesõogund kesköötnuil,

Waewalt puhkend tundmus=ilm

Olete, kel saatus sunnil

Jälle kinni waond film.

Siia tulnd üks armastaja,

See on tõesti tunda teil,

Ehk küll kore ilma=maja

Täitfa tundmata on meil.

Wõtke minu harjund filmad

Waatamiseks, mõistke nüüd,

Kuidas tähelised ilmad

Käiwad, mis on Jsa püüd.

(Ta wõtab neid enefesse.)

Sääl on puud ja jääl on kaljud,

Kussa kohab kose hääl,

Sääl on wete wood nii waljud,

Wahus uppub kallas jääl.

Ündsad lapsed.

Ehk küll tore näha kōit,

Kõrbelik on nurm ja niit!

Wõõrastaw on meil see paik,

Kallis, wii meid ära siit!

Pater Seraphicus.

Kõrgemale tõustes üles

Jffa kaswagu te jõud

Lõppemata ruumi süles,

See on loodus loomu nõud.

Puhtad waimu=ilma wäed

Leidwad lendamiseks tiirwad,

Minult armastuse käed,
Sina õndsusele wiivad.
Õndsate laste koor (förgemale lehwides).
Kindlast meil loogem,
Sõpruse ühendus,
Pauulu wael toogem
Rahule pühendus!
Keda ford kõrgem
Gluteel wiis,
Seda wõib nõrgem
Uskuda siis.

No 4. Koor.

Inglid (förgemale lehwides ja Fausti suremata hinge kandes).
Nüüd päästetud on haljas taim
Me waimu riigi wõimul,
Ta puhas, õige, auusa waim
Saab lunastud me õimul.
On helde taewa arm see puu
Sääl õilmitsema pannud,
Siis kiitku teda meie suu,
Et armul aset annud.
Nooremad inglid.
Kooši õilmes, mida kannab
Pühalt armastaw kahitseja,
Lõesti meile wõitu annab

Kõrget tegu lõpetada,
Seda hinge endal saada.
Kurjus kaob, kui meid märkab,
Selus waob, — tõde tärkab.
Waimud pääle põrgu piina
Tundwad walu armastusest,
Mida wana saatan ise
Mõistwat hinge sügawusest.

Hüüdkem kõit, meil wõit on jäänud.

Täielikumad inglid.

Maailma jätis — muld

On raske kanda,

Ka kõige puhtam kuld

Wõib mustust anda.

Kui kange waimu jõud

On ära wõitnud

Kord wõimsad loodusnõud

Ring meidgi kõitnud,

Ei wõi siis kaksikwaim

End lasta jahutada,

Neid ainult kõrgem aim

Wõib ära lahutada.

Nooremad inglid.

Mägede udu sees

Aiman üht läiki,

Tunnen just enda ees

Waimude käiki.

Sääl kerkitab udu loor

Ja liigub laste koor
Ehwiwail tiiwul;
Ei enam häda oht
Neid waewa siin,
Mis tundsid elu wiiwul,
Sest siin on rahu koht,
Siin otsas piin.
Wõtku ka tema siis
Wastu, mis meie wiis,
Elagu siin!

Sndjad lapsed. —
Rõõmsalt saab toodud tal
Kiituse õiskeid siin,
Õnneks saab loodud tal
Endise elu piin.
Päästke nüüd kõitist tad,
Priiust tal andge,
Pühama elule
Hellalt nüüd kandge.

№ 5.

Doctor Marianus (kõiges kõrgemas
ja puhtamas telgis).

Siin lai on waate piir,
Siin waba mina;
Sääl nagu koidu wiir
On heljumas sina.
See taewase sina sees,

Sääl tähti käigil
Dn kuninganna ees
Kõik hiilgel, läigil.

(Waimustatult).

Kõrgem kuninganna ja,
Luba, halastaja,
Täis auukartust waadata
Sinu wõimu rahu=maja!
Õrnust wõib ka mehe=rind
Endas küllalt peita;
Dn ju püha armu=hind
Kaske eemal heita.
Dmal kuninglikul teel
Enda ligi laje!
Waiwineb siis põlew meel,
Kahul saab sääl ase.
Kõige puhtam püham neid,
Armu ilma tooja,
Kuninglikult warjad meid,
Dled rahu=looja.

Su ümber heljub
Kui pilwi wari;
See heljuw kogu
Dn eesind kari.
Su põlwi ümber
Ta palwes liigub,
Dhu sees kiigub.

N° 6.

Dr. Marianus.

Jumaliku käega
Meid ja heldelt hoiad,
Kes ei oma wäega
Wõinud waenlast wõita.
Mõrkuses on langend nad
Jhalduste sunnil,
Mõrkewad ka kangemad
Kiufatuse tunnil.
Kui on kallak libe pind,
Kergesti siis langed,
Armuhäl film ja rind
Mõiduma on kanged.

Jumala Oma (lehwib lähemale).

Patukahitsejate koor.
Sa heljud helgil
Tähtede telgil!
Meid kuulda wõta,
Sa armu=looja,
Sa rahu=tooja!

Magna peccatrix (Euf. VII, 36).

Armuhäl, mis kord jõudis
Pesta pisarate ojal
Gluwaewast wärsind jalad
Sinu jumalikul Pojal;
Magus=lõhna rohu nimel,

Mis nii heldelt riistast woolas,
Juukse nimel, mis nii pehmelt
Suivatafid püha jalgu. —

Mulier Samaritana (Joh. IV).

Kaemu nimel, mille juures
Juba Abram karja jootis;
Ümbri nimel, misga Kristus
Janu kustutada lootis;
Pätte nimel, mis nii rikkalt
Karastawat jooki annab,
Ümberringi ligi, kaugel
Elu värskust laial kannab. —

Maria Aegyptiaca (Acta Sanctorum).

Pühaliku paiga nimel,
Kus kord Issand ennast näitis,
Waimu nimel, mis mu hinge
Pühalt leegitsema läitis;
Neljakümne aasta nimel,
Mis ma kõrbes mööda jaatfin,
Sahkumise pilgu nimel,
Kui ma wiimast kord seal waatfin. —

Solmekesi.

Lubad raske patusele
Enda ligi armust minna,
Ja tad jaadad armu riiki,
Umastades patuhinna.
Mita ka sel heal hingel

Taewa õndsust armust leida!
Ta on aimult ükskord efind —
Ära teda eemal heida!

Una *Poenitentium* (Gretchen, õrnalt
liginedes).

Anna, anna,
Sa armutooja,
Sa rõõmulooja,
Müüd oma abi heldelt tal!
Ja arm tal loitku,
Snn jälle koitku
Siin üleval!

Õndjad lapsed (ümberringi liginedes).

Kül kängem on ta jõud
Ja suurem ta keha,
Ta käjul loodus= nõud
Wõiwad kõik teha.
Meil tundmataks kül jäi
Kõik ilma kära,
Kuid eks ta ees meil käi,
Ta teab kõik ära.

Üks patu kahitseja (Gretchen).

Ta ümber käiwad legionid
On talle wähe wõõrad weel,
Kuid julgustawad laulu toonid,
Et jälle ärkab mehe meel.
Ja kuis ta muldse ilma kõitest
Müüd tahab wabastada end;

Ta piiratud on luule õitest
Ja waba on ta waimu lend.
Ea' minul juhatusst tal anda,
Tad pimestab weel sinne ilm.

Jumala Ema.

Sa wõid tad hellalt üles kanda,
Küll sind saab aimama ta film.

Dr. Marianus (filmili paludes).

Waatke, sääl on päästja pilk,
Waesed, waatke üles,
Ta on nagu kaste tilk
Siel rohu süles.

Olgu woorusline meel
Sulle orjaks antud,
Kuninglikul wõimu teel
Sulle andeks kantud!

N° 7.

Chorus mysticus.

Terwelt kõik maine ilm
On kui üks tuju,
Mõistmatus kaine film
Näeb siin täit kaju.
Lõppend kõik wiletsus,
Waew, oht ja piin,
Püha õrn armastus
Seob nüüd meid siin.

